

เครือข่ายไหนที่ว่าเนี่ยยังต้องยอมแพ้ให้กับเครือข่ายนี้

ไม่ต้องตั้งเสา ไม่ต้องขอร้องจางานดาวเทียม แค่อุปกรณ์นิดหน่อยหัวใจก็เชื่อมโยงถึงกัน

เครือข่ายผู้สื่อรัก

O-HO

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ชุดพีเศษ

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ เครือข่ายผู้สื่อรัก

O-HO เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0110-8

ออกแบบปก เจษฎา สมจิต

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

คุณผู้อ่านเคยโพสต์ประวัติและรูปถ่ายตัวเองลงบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อหาเพื่อนใหม่หรือหาคู่ใหม่คะ ถ้าเคย แล้วคุณได้เจอหวานใจในนั้นบ้าง หรือยัง แต่ถ้าไม่เคย แนะนำคนโสดทั้งหลายว่าควรอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบ เพื่อคุณอาจจะมีแรงบันดาลใจในการมองหาคู่ทางอินเทอร์เน็ตดูบ้าง

ไม่เชื่อก็ดูอย่าง 'อติมา' สิคะ ขนาดไม่ได้ตั้งใจโพสต์รูปและประวัติ ก็ยังอุตส่าห์มีเจ้าชายขี่ม้าขาวมาเจอเธอทางอินเทอร์เน็ตได้

แต่ซ้าก่อน เรื่องราวความรักของเธอกับเขามันไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบหรอกค่ะ ว่าแต่พวกเขาจะต้องเจออุปสรรคอะไรบ้าง พลิกไปหาคำตอบ ด้านในกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

O-HO เป็นชาวกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดที่บางรัก เติบโตที่บางกะปิ เรียนจบปริญญาตรีด้านการประชาสัมพันธ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาโทสาขาสื่อสารมวลชนจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำงานในบริษัทเอกชนตามสาขาวิชาที่เรียนมาได้เกือบสิบปี แต่เพราะใจรักในด้านการอ่านและเขียนหนังสือโดยเฉพาะนิยายและการตูน จึงหันมามุ่งมั่นเขียนนิยายเพียงอย่างเดียว โดยเริ่มอย่างจริงจังเมื่อค้นพบเว็บบอร์ดถนนนักเขียนของ www.pantip.com ซึ่งก็ได้รับคำแนะนำและกำลังใจอย่างดีจากเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นักอ่านนักเขียนมาโดยตลอด จนปลายปี 2544 สำนักพิมพ์แจ่มใสได้นำเรื่องสั้นไปพิมพ์รวมกับนักเขียนท่านอื่นๆ ในชุด 'ความรู้ลึกดี...ที่เรียกว่ารัก' และมีผลงานทั้งเรื่องสั้นและนิยายเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

จากใจนักเขียน

ขอสารภาพจากใจจริงว่าเมื่อครั้งที่เริ่มมีอินเทอร์เน็ตใช้ใหม่ๆ ตัวผู้เขียนเองเคยหวังไว้ว่าจะใช้สื่อไฮเทคนี้หาคุณผ่านทางเว็บไซต์ต่างๆ ดูบ้าง แต่พอลองเข้าไปดูแล้วกลับเกิดอาการสับสน มีงงกับระบบสมาชิก ไปพักใหญ่ ประกอบกับได้มาเจอเว็บไซต์ที่น่าสนใจกว่าอย่างถนนนักเขียนของ www.pantip.com จึงเลิกสนใจเว็บไซต์หาคุณทั้งหลายเหล่านั้นไปเลย (เข้าใจว่าเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อยู่เป็นโสดมาจนถึงทุกวันนี้)

แล้ววันหนึ่งก็มีเพื่อนสมัยเรียนสองคนซึ่งไม่ได้ติดต่อกันมาตั้งแต่เรียนจบ (นับสิบกกว่าปีได้) โทรศัพท์มาแสดงความรัก ความเป็นห่วง และชักชวนเข้าสู่ระบบเครือข่ายซื้อขายสินค้าที่เขาเชื่อมั่นว่าดีและมีประโยชน์ ในเวลานั้นเองที่เกิดความคิดขึ้นมาว่าถ้าจับระบบเครือข่ายมารวมกับเว็บไซต์หาคุณแล้วผลจะเป็นอย่างไรบ้าง จึงได้พล็อตเป็นนิยายรักกึ่งกึ่งเรื่อง 'เครือข่ายผู้สื่อรัก' นี้ขึ้นมา โดยมีความเชื่อว่า 'ความรัก' ไม่ว่าจะมาจากสื่อรูปแบบใดนั้นเป็นสิ่งที่งดงามเสมอ ซึ่งหวังว่านิยายเรื่องนี้จะเป็นที่ถูกใจของท่านผู้อ่านนะคะ

หากมีข้อเสนอแนะ คำติชม หรือพูดคุยทักทาย O-HO ขอเชิญได้ที่ <http://o-ho.bloggang.com> ค่ะ ☺

บทที่ 1

เช้าวันศุกร์...

อากาศกำลังเย็นสบายดี ไม่มีฝนตก ท้องฟ้าสดใส

สถานีรถไฟฟ้าอ่อนนุชยังเต็มไปด้วยมนุษย์เงินเดือนที่เดินกัน
ขวักไขว่เหมือนเดิม บางวันฉันรู้สึกเบื่อเหลือเกินที่ต้องตะเกียกตะกาย
ลุกจากที่นอนอันแสนสุขมาเผชิญกับฝูงคน แย่งกิน แย่งเดินทาง แย่ง
ที่นั่งในรถ ทั้งๆ ที่ตาจะปิดแต่ไม่ปิดแต่ ก็คนมันง่วงนี่นา... แต่
เข้าไปไหนที่อารมณ์ดี สบายๆ ฉันก็ชอบมองคนรอบข้างที่ได้ยิวเดินเดี่ยว
วิ่งสลับไปมานะ บางครั้งก็ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังดูฉากละคร จาก
หนังสือเรื่อง อย่างเรื่องที่กำลังเล่าๆ ดูอยู่ในเวลานี้

พระเอก... ดูแวบๆ เป็นหนุ่มหน้าตาดี ขาว สูงล่ำเชียวแหละ
เสื้อผ่าหน้าผมเหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากหน้าแม็กกาซีนไฮโซสักเล่ม

นางเอก... ก็น่าจะหลุดมาจากเล่มเดียวกันล่ะนะ

ทั้งคู่วิ่งออกมาจากมุมบันไดคนละข้างแล้วโผล่เข้ากอดกัน ไซ้...
ฉันมองไม่ผิด กอดกันอยู่ท่ามกลางคนเป็นร้อย แต่อย่างว่า ในเวลา
เร่งรีบแบบนี้ย่อมไม่มีใครสนใจใคร ยกเว้นฉัน... ที่ชอบสนใจเรื่อง

ของชาวบ้าน เอ่อ... แหะๆ ตอนนี่เธอและเขาผละออกจากกันแล้ว แต่ นางเอกยังเอามือจับที่แขนพระเอก พุดอะไรเจ๊ยยแล้ว ดูเหมือนว่า อีกฝ่ายไม่ได้สนใจฟัง ตามองมาที่ฉันนี่อยู่ตั้งนาน อืม... ตาสวยจัง ริมฝีปากที่ยกขึ้นยิ้มจนเห็นฟันเรียงเป็นระเบียบ แต่มีเกนิดๆ ทางด้าน ซ้าย ว้าว... มีเขี้ยวด้วย ดูเท่จริงๆ ฉันแพ้ผู้ชายมีเขี้ยว เห็นแล้วหลง เสน่ห์แบบไม่ทันตั้งตัวได้แทบทุกครั้งเลย

เอ๊ะ!!!

โอ้... พระเจ้าจอร์จ ช่วยซารา เอ๊ย อติมาด้วย...

นายนั้นจับได้ว่าฉันกำลังแอบมอง ไม่สิ... กำลังจ้องมองฉากรัก หวานๆ ของเขาอย่างเอาจริงเอาจังเลย พระเจ้าจอร์จคงได้ยินคำภาวนา แล้วเมตตา พอฉันสะบัดหน้ากลับมาก็เห็นว่าขบวนรถไฟไฟฟ้ายังเปิด ประตูค้างอยู่ คงมาจอดได้สักพักแล้วเพราะมีคนเข้าไปจนเต็ม

ฉันรีบก้าวเร็วๆ ไปพร้อมกับคนอีกกลุ่มใหญ่ที่กำลังวิ่งกรูเข้าไป ให้ทันก่อนประตูจะปิดและได้ที่ยืนอยู่ใกล้ประตูอีกฝั่ง รู้สึกโกรธตัวเอง ที่มัวแต่ไปสนใจละครสดฉากนั้นจนเข้ามาจับจองที่นั่งไม่ทัน จะรอ ขบวนใหม่ก็ไม่กล้า ทำยังไงได้ละ ก็คนแสดงอยากสวยหล่อดึงดูดใจ ฉันชะชานานนั้น

"วีนะ รีบเข้ามาทำไม้ก็ไม่รู้ ที่นั่งก็ไม่มี รอขบวนต่อไปก็ได้"

เสียงต่อว่ากระแง้ากระแงอดดั่งขึ้นอยู่ข้างหลัง ซึ่งฉันก็เห็นด้วย มากๆ นี่ถ้าไม่ติดว่าต้องการหลบหนีความผิดที่ไปอยากรู้เรื่องของ ชาวบ้านนะ ฉันก็ว่าจะรอรถขบวนใหม่เหมือนกัน

โหน... ขออูหน้าคนที่คิดเหมือนกันหน่อย...

ฉันค่อยๆ เหลือบมองไปทางด้านหลัง

แว๊ก... พระเจ้าจอร์จช่วยฉันอีกรอบด้วยเถอะ...

คนที่ฉันกำลังอยากหนีสุดชีวิตในเวลานี้อยู่ข้างหลังหรือที่ นายนั้นมายืนซ้อนหลังฉันตั้งแต่เมื่อไร แล้วยืนชิดขนาดที่นางเอกของ

เขาแทรกตัวเข้ามาไม่ได้เลย

เอ๊ะ... ฉันได้ยินเสียงเขาหัวเราะหึๆ ด้วย ฉันรู้ เขาจงใจหัวเราะให้ฉันได้ยิน รู้สึกมีกลิ่นมากเลยแต่ก็พยายามจับราวประตูแน่นเพราะกลัวเป็นลมล้มลงไปกองกับพื้น ก้มหน้างุดงิดสุดฤทธิ์ ไม่มองออกไปนอกหน้าต่างดูวิวข้างทางเหมือนที่เคยทำ ในใจก็เฝ้าภาวนาให้รถแล่นไปเร็วๆ ฉันจะได้หลุดออกจากสถานการณ์ที่สุดแสนจะกระอักกระอ่วนใจนี้เสียที และรถสายนี้ก็กระไร แน่นตลอดทางเสียด้วย ทำให้เสียงหลบไปยีนที่อื่นก็ไม่ได้

"สถานีต่อไปสยาม ท่านผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนเส้นทางไปยังสายสีลมได้ที่สถานีนี้"

โอ้... โลงออกมาๆ

ฉันรีบเผ่นแน่บไปยีนรวมกับคนที่กำลังรอจะออกตรงประตูทันที เมื่อประตูเปิดก็รีบแทรกตัว เดินกึ่งวิ่งไปจากบริเวณนั้นโดยไว ระหว่างรอรถไฟฟ้าสายสีลมก็ไม่พลาดที่จะมองไปรอบๆ ตัวให้แน่ใจว่าจะไม่เผลอเข้าไปยีนหนาวๆ ร้อนๆ ให้ผู้ชายคนนั้นมายืนประชิดตัว ส่งสายตาพิศมัยแบบไม่เกรงใจสาวสวยข้างๆ อึกแล้ว

โชคดีที่พอเปลี่ยนขบวนแล้ว ฉันก็ไม่เจอหนุ่มสาวคู่นั้นอีกเลย

ฉันชื่อ 'อติมา' ค่ะ มีชื่อเล่นว่าดีดีดี ทำงานอยู่ในบริษัทที่รับจ้างทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การขาย และการตลาด ตำแหน่งบนนามบัตรของฉันคือเจ้าหน้าที่ฝ่ายสร้างสรรค์และประสานงาน ชื่อฟังไพเราะแต่หน้าที่การงานครบจักรวาล ไม่ว่าจะต้องออกไปเสนองานให้ลูกค้า ต่อรองราคา คิดออกแบบสร้างสรรค์ ทำงานกราฟิก จัดรายการการประชุม จนถึงปีนขึ้นไปตอกตะปูซึ่งฉากผ้าใบถ้าจำเป็น ขึ้นอยู่กับว่าหัวหน้าทีมจะจัดสรรงานอะไรมาให้ในแต่ละโปรเจกต์ ซึ่งเขากันว่าเป็นการหมุนเวียนหน้าที่การงานกัน ไม่ต้องทำงานซ้ำๆ

จนน่าเบื่อ และทุกคนสามารถทำงานแทนกันได้ หากมีใครป่วยหรือลาออก งานก็ไม่สะดุด

วันนี้ฉันมาถึงออฟฟิศสายกว่าเวลาเช้างานเก้าโมงเช้าเกือบสิบนาทิตั้งแต่ก็ไม่ซีเรียสอะไร ยังมีอีกหลายคนที่ยังไม่มา อาจเพราะเมื่อคืนเร่งลุยงานกันจนตึกจนตื้น เช้านี้เลยขอลู๊นิตๆ

"น้องตีจ๋า เย็นนี้ไปดูหนังกันมั๊ย เรื่องที่เคยบอกว่าอยากดูเข้าโรงแล้วนะ" พี่ลูกโป่ง เพื่อนร่วมงานสาวสวยที่อยู่ทีมเดียวกันทักขึ้นเสียงแจ้วทันทีที่ฉันเดินมาถึงโต๊ะทำงาน

"ไปค่ะ ตีไปด้วย" ฉันตอบตกลงทันทีวัน ชีวิตสาวโสดกับการหาความบันเทิงในเย็นวันศุกร์ไม่ต้องใช้เวลาตัดสินใจนานอยู่แล้ว

"งั้นพี่จองตั๋วเลยนะ"

"ค่ะ" ตอบรับพี่ลูกโป่งแล้วฉันก็หันมาเก็บกระเป๋าใส่ลิ้นชัก เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมที่ใช้เช็คอีเมลทิ้งไว้ก่อนจะลุกเดินไปที่ห้องแพนทรีเพื่อชงกาแฟดื่มเพิ่มความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าพร้อมจะทำงาน พอกลับมาโปรแกรมก็โหลดอีเมลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานเรียบร้อยฉันไล่เช็คทีละฉบับ แยกว่าอันไหนด่วนต้องทำก่อน อันไหนเก็บไว้ทำทีหลังได้ก็เก็บ ระหว่างนั้นก็เปิดเว็บไซต์ที่เก็บอีเมลส่วนตัวที่ใช้ติดต่อระหว่างเพื่อนฝูงและคนกันเอง

ตัวเลขอีเมลใหม่ที่ขึ้นมาทำให้รู้สึกแปลกใจมาก ฉันเช็คอีเมลทุกวัน จดหมายเข้ารวมจดหมายลูกโซ่และจดหมายขยะแล้วเติมที่ไม่เคยเกินวันละห้าฉบับ ฉบับไหนที่ไม่จำเป็นก็ลบทิ้งหมดไม่เคยเก็บค้างไว้ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเช้านี้จะมีคนส่งอีเมลมาหาฉันได้ถึงยี่สิบฉบับและมาจากชื่อเดียวกันด้วย

ใครกัน... เซ็นเตอร์ออฟคิวปิดเน็ตเวิร์กตอบท้ออาร์จี

แล้วทำไมต้องส่งความรักมาทักทายด้วย

ยิ่งน่าแปลกใจขึ้นไปอีกเมื่อฉันเปิดอ่านสองฉบับแรก เนื้อความ

จะเหมือนกันคือเป็นประวัติส่วนตัว นิสัยใจคอ ความชอบ และงานอดิเรก พร้อมด้วยรูปถ่ายแบบครึ่งตัวและเต็มตัวของชายหนุ่มในวัยใกล้เคียงกันกับฉัน

อะไรหว่า... จะสมัครงานหรือไง ทำไมไม่ส่งไปที่แผนกบุคคล แต่เอ... คิวปิดเน็ตเวิร์ก มันเหมือนว่าส่งมาหาคู่มากกว่านะ ใครไปประกาศเอาไว้ละ แล้วส่งมาที่ฉันทำไมกัน มั่วมาก... ฉันบ่นพึมพำแล้วจัดการกดลบจดหมายแนะนำตัวทั้งหลายจนหมดเหลือไว้แต่อีเมลจากเพื่อนจริงๆ

กำลังเพลินกับภาพซ้ำๆ ตลกๆ ที่เพื่อนส่งมาให้ เสียงแหลมปริ๊ดก็ดังขึ้นข้างหลัง

"น้องติดตีขา มั่วแต่อยู่นะคะ อาร์ตเวิร์กบัตรเชิญงานแฟชั่นโชว์ที่ให้ทำนะจะเอาชิ้นไหนนะ ไม่ใช่ชาติหน้า"

ฉันคอบหด หน้าย่น รีบหันไปทำหน้าที่สำนึกผิดกับ 'เจ็องุ่น' หัวหน้าที่มึน เอย์เหยๆ "ดีทำเสร็จแล้วค่ะ แต่ยังไม่ได้อัปไปให้รัฐ"

"งั้นก็รีบทำสิคะ" เจ็องุ่นทำเอว ชี้หน้า "เสร็จแล้วเอาไปให้พี่ที่โต๊ะเลยนะ"

พูดจบก็เดินสะบัดหน้าจากไป ฉันมองตามแล้วก็ได้แต่หัวเราะซ้ำๆ รูปร่างของเจ็องุ่นสูงใหญ่สมชายชาติศรี แต่เวลาเดินแล้วแขนขา นิ้วก็อ้อยงอน ก้นบิดซ้ายบิดขวา ดูน่ารักน่ากอดจัง เหมือนแจ๊สจะรู้ว่าฉันนึกในใจจึงหันมาทำตาเซียวใส ฉันรีบปิดหน้าอีเมล เปิดโปรแกรมงานขึ้นมาจัดการทำทันที

แล้วงานในช่วงเช้า สาย บ่าย จนเกือบเย็นก็โหมกระหน่ำเข้ามาจนฉันลืมเรื่องอีเมลจำนวนมากที่มาจากเว็บคิวปิดเน็ตเวิร์กดอทโออาร์จีไปเลย

"โห กลับมาซะที รอดตั้งนาน ทำไมไม่กลับบ้านดึกแบบนี้"

คุณ 'อมตะ' หรือ 'พีต๊ะ' พี่ชายของนั่นเอง เขาถามมาว่ามี
ฉันไว้ทันทีที่ผลึกประตูบ้านเข้าไป

"ไปดูหนังกับเพื่อนที่ออฟฟิศมา พีต๊ะรอดทำไม มีอะไรหรือ"
ฉันถามแล้วเหลือบมองนาฬิกาที่ข้างฝา ลีท่มครึ่งแล้ว ปกติเวลานี้พี่ชาย
ของฉันจะต้องจ่อมจมอยู่ที่หน้าคอมพิวเตอร์ มุ่งมั่นจริงจังกับการ
แชตกับพี่จุ่มจิมนี่นา ถ้าไม่มีเหตุด่วนเหตุร้ายอะไรก็ไม่มีทางจะให้
พี่แกหลุดออกมาจากหน้าจอแน่ได้หรอก

"มีเรื่องจะคุยด้วย นั่งก่อนสิ" พูดแล้วก็จุกมือฉันไปนั่งที่โซฟา
รับแขก ฉันเกาศีรษะอย่างงงๆ กับท่าทางของพี่ชาย

"ดีดตี๋น้องรัก" พีต๊ะเรียกด้วยน้ำเสียงหวานจ๋อยชวนชนลูก

"หยุด... เริ่มเรื่องมาเลยดีกว่า ไม่ต้องมาแสดงความรักกับตี๋ บอก
ตรงๆ ว่ารับไม่ได้" ฉันเบรกรแรงๆ แต่แปลกที่พีต๊ะไม่ได้ทำอะไรโ
กะบึ้งกะบอนหาว่าฉันไม่เคารพพี่เหมือนเคย

"ทำไม... ก็แกเป็นน้องรักของฉันจริงๆ นี่นา เรามีกันแค่สองพี่น้อง
นะ"

"พีต๊ะก็รู้ที่อยู่ตึกแล้ว ตี๋วงนอน ขอเนื่อๆ ได้มั๊ย" ฉันทำหน้า
เมื่อยประจบ พีต๊ะเลยขยับนั่งตัวตรง เอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ
ขึ้น

"คืออย่างนั้นะ แกก็รู้ไซ้มั๊ยว่าฉันกับจุ่มจิมรู้จักและคบเป็นแฟน
กันได้ก็เพราะเล่นอินเทอร์เน็ต"

"แล้วไง"

"มันเป็นความรู้สึกที่ดีมากๆ เลยที่มีคนรัก มีใครสักคนมาเอา
ใจใส่ ดูแลเรา"

"แล้วยังไงล่ะคะ" ฉันพยายามถามกลับอย่างใจเย็น ไม่เข้าใจว่า
พีต๊ะเป็นอะไรถึงได้พูดเรื่องนี้ในเวลาขึ้น

"ฉันก็อยากให้แกได้รู้สึกถึงความพิเศษแบบนี้บ้าง... แล้วตอนนี้"

ฉันก็ได้..."

...

...

...

"หา... อะ...อะไรนะ!" ฉันตะโกนดังลั่นอย่างตกใจสุดขีดเมื่อได้ยินชัดว่าพี่ชายคนดีทำอะไรลงไป "พี่ตะบอกว่าได้เอาข้อมูลและรูปถ่ายของดีไปประกาศหาคุณในเว็บไซท์คิวบิตเน็ตเวิร์กต่อทโออาร์จี"

"ใช่แล้ว" พี่ตะรับคำอย่างหนักแน่น เสียงดังฟังชัดมาก

"พี่ตะทำแบบนี้ได้ยังไง ตียังไม่คิดจะมีแฟนตอนนี้นะ"

"โธ่ ดีดีดี แก่ใจเย็นๆ แล้วฟังฉันสักนิด" พี่ตะรับยกมือขึ้นห้ามเอ่ยเสียงอ่อยให้ฟังดูน่าสงสาร "เกลองคิดดูนะ ตั้งแต่เลิกกับใจแล้ว แก่ก็ไม่ได้คบกับใครเลย"

"พี่ตะพูดถึงใจทำไม" ฉันย้อนถามเสียงเซียวบี๊ด

ใจ คือผู้ชายที่ฉันบอกกับใครได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นแฟนของฉัน เราเลิกกันแล้ว เพราะว่า... อืม... ฉันไม่อยากนึกถึงเหตุผลในการเลิกของเรา รวมถึงเหตุผลที่เรามาคบกันด้วย เขาเป็นว่าตอนนี้เราเลิกกันแล้ว แต่ฉันก็ยังมีความรู้สึกดี... ที่ไม่ได้เรียกว่ารักมอบให้ใจอยู่เสมอ

"ตอนนี้แก่ก็อายุยี่สิบสี่เข้าไปแล้ว" พี่ตะกลับพูดไปอีกเรื่อง

"เพิ่งจะยี่สิบสี่เอง" ฉันเน้นเสียง อายุของฉันยังน้อยจริงๆ ยังไม่เบญจเพสเลยด้วยซ้ำ

"แต่มันเป็นเวลาเหมาะสมที่ควรจะมีใครสักคนได้แล้ว เพราะหลังจากนี้ก็ต้องเสียเวลาคบหาดูใจกันอีกหลายปี ถ้าโชคไม่ดีไปรักคนไม่มีทุนทรัพย์ก็ต้องเสียเวลาร่วมสร้างฐานะกันอีก กว่าจะได้แต่งงานโน่น อายุปาไปสามสิบกว่า แก่ก็รู้ดีไม่ใช่หรือว่าผู้หญิงพออายุมากๆ เข้าก็มีปัญหาเรื่องการตั้งครรภ์ ลูกออกมาอาจพิการหรือปัญญาอ่อนได้"

"อัย... พี่ตะว่าไปไหน เพื่อเจอใหญ่แล้ว และถ้ามันจะจริง มันก็เป็นปัญหาที่จัดการเองได้"

"ดีดดี ฉัน... เป็น... ห่วง..."

"ไม่ต้องมาเป็นห่วง พี่ที่ตะเอารูปกับประวัติของดีไปเร่ประกาศหาคู่ตามเว็บไซต์แบบนี้ ไม่คิดบ้างหรือว่าจะทำให้ดีชายหน้าขนาดไหน เกิดมีเพื่อน ลูกค้า หรือคนรู้จักไปเปิดเจอเข้า เขาจะคิดยังไง คงต้องคิดว่าดีอยากมีแฟนจนตัวสั่นละสิ"

วู้... ยิ่งพูดยิ่งโมโห ฉันไม่ได้แอนตี้การหาแฟนทางเน็ตหรือการไปประกาศหาคู่ในเว็บไซต์นะ เดียวคนอ่านจะเข้าใจผิด แต่ว่า... เอ่อ... หากจะทำอย่างนั้นก็น่าจะมาจากความสมัครใจของตัวเอง ไม่ใช่หรือ

"แกก็คิดในแง่ร้ายเกินไป เว็บไซต์ปิดเน็ตเวิร์กเป็นเว็บไซต์ที่ดี จดทะเบียนเป็นเว็บองค์กรที่น่าเชื่อถือและตรวจสอบได้ มีระบบจัดการที่ดี มีการสกรีนสมาชิก ไม่มีใครทำอะไรเสียมารยาทอย่างแน่นอน ฉันเข้าไปคุยกับใครต่อใครก็ได้ความคิดดีๆ มาตั้งเยอะ รู้จักจุ่มจิ้มก็จากเว็บนี้ ไม่มีใครจะคิดทำอะไรอย่างที่แกว่าสักคน"

"พี่ตะว่าดีก็ดีไป แล้วมายุ่งกับดีทำไม"

"ฉันหวังดีกับแก ฉันอยากช่วยเหลือคน" สีหน้าท่าทางของพี่ตะจริงจังมากจนฉันตึงใจ ไหนจะประโยคที่ใช้ฉันก็รู้สึกคุ้นหูชอบกล "ตอนนี้ฉันก็สมัครเป็นผู้สื่อรักของเครือข่ายแล้วด้วย"

ช่วยเหลือคน??? เครือข่าย??? นั่นไง... คู่่นมากมาย

"ทำหน้าที่สื่อความรักประจำเว็บไซต์ ซึ่งพวกเรามีเป้าหมายและความเชื่อเดียวกันว่าความรักจะทำให้โลกสวยงาม เราอยากสนับสนุนให้คนรักกันมากๆ หากเป็นไปได้ก็ควรขยายเครือข่ายให้มากขึ้นด้วยการชักชวนให้คนมาสมัครเป็นสมาชิก เมื่อมีสมาชิกมากขึ้นก็เหมือนเป็นการสร้างโลกนี้ให้เต็มไปด้วยความรัก"

"พอมีสมาชิกในสายเยอะ พี่ตะก็จะได้คะแนนเยอะขึ้น ซึ่งคะแนนนั้นก็ทำให้พี่ตะได้ของรางวัลด้วย"

"โอ้... ดีดีนี่เองพี่ ทำไม่ฉลาดอย่างนี้"

"มันเหมือนมากเลย ระบบเครือข่ายอะไรก็ไม่ว่าที่คนในออฟฟิศชวนกันยกๆ ให้ตีไปฟัง"

"ไม่ใช่" พี่ตะสวนเสียงดัง "นั่นเขาบังคับให้ต้องซื้อสินค้า ต้องเสียค่าสมาชิก แต่ไม่ต้อง เราวัดคะแนนกันจากความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวที่ผู้สื่อรักชักนำให้มารู้จักกัน ถ้าติดต่อพูดคุยกันผ่านฟอรัม* ที่ผู้สื่อรักสร้างให้ก็จะได้ห้าคะแนนต่อหนึ่งข้อความหรืออีเมลหนึ่งฉบับ ถ้าความสัมพันธ์ก้าวหน้าถึงขั้นคุยโทรศัพท์ นัดเจอกัน ดูหนัง กินข้าว คะแนนก็เพิ่มมากขึ้นครึ่งละห้าสิบคะแนน และจะได้โบนัสพิเศษครึ่งละห้าร้อยคะแนนถ้าทั้งสองฝ่ายเพิ่มระดับความสัมพันธ์ขึ้นในแต่ละครั้งหนึ่งพันคะแนนเมื่อตกลงเป็นแฟนกัน สองพันคะแนนสำหรับงานหมั้น และห้าพันคะแนนถ้าคู่นั้นจัดงานแต่งงานกันอย่างถูกต้องตามกฎหมายและประเพณี ผู้สื่อรักที่เป็นคู่รักกันสามารถนำคะแนนมารวมกันได้ ฉันทกับจุ่มจิมตั้งใจว่าเมื่อถึงวาเลนไทน์ปีหน้า คะแนนของเราสองคนจะถึงขั้นที่ได้ตัวเครื่องบินและพ็อกเก็ตแมนนี้ไปเที่ยวเกาะมัลดีฟส์ เราจะไปฮันนีมูนกันที่นั่น"

ใครฟังพี่ตะพูดแล้วเข้าใจในขอบเดี๋ยวบ้าง

ฉันฟังพี่ชายพร่ำพรรณนาถึงความดีงามและลำดับขั้นการได้คะแนนของโปรเจกต์ที่ว่าแล้วปวดหัวจี๊ดๆ

"แกเป็นคนแรกที่ผมเลือกสื่อความรักให้"

โห ฉันได้รับเกียรติอันสูงส่งเลยหรือนี่

"ฉันเอารูปและข้อมูลของแกไปประกาศเมื่อวาน จริงๆ น่าจะมี

* ฟอรัม (Forum) - สภา, ศาล, ศาลากลางเมือง, ที่ประชุมสำหรับการอภิปราย, ที่แสดงความคิดเห็น ในที่นี้หมายถึงส่วนที่จัดไว้ใช้สำหรับการพูดคุยกันของสมาชิกแต่ละคนของเครือข่ายผู้สื่อรักผ่านทางเว็บไซต์คิวบิตเน็ตเวิร์กคอตโออาร์จี

จดหมายมาถึงแกบ้างแล้ว แกก็ไม่ใช่คนขี้ริ้วขี้เหร่ ภาพที่ส่งไปก็เลือกแบบสวยที่สุดเลยนะ"

"ดีลบจดหมายพวกนั้นไปหมดแล้ว"

"หา! พี่ตะทำตาเหลือกแล้วคร่ำครวญ "ลบไปหมดแล้ว โอ้ย ตายๆ"

"แล้วจะให้เก็บไว้ทำไมล่ะ"

พี่ตะยกมือสองข้างขึ้นกุมขมับ ทิ้งตัวพิงผนังโซฟาแรงๆ อย่างซัดใจ "ทำไมไม่ตอบกลับไป ฉันจะได้คะแนนสะสมเพิ่มอย่างน้อยๆ ก็จับบิลละห้าคะแนน แล้วแกจะภูมิใจใครจนคบหาดูใจกันหรือไม่ก็เรื่องของแก"

"ดีไม่คิดเลยว่าพี่ตะจะเห็นแก่ตัวเครื่องบินโปรแกรมอันนี้มันอะไร นั่นจนไม่คิดถึงหน้าตาของน้องสาว ถ้าพ่อกับแม่รู้ว่าพี่ตะทำอย่างนี้กับดีจะรู้สึกยังไง"

"รู้สึกดีนะสิ" พี่ตะว่าหน้าตาเฉย ไม่ได้สำนึกเลยสักนิดว่าตัวเองกำลังทำผิดอยู่ "แม่มาหาที่ไร บ่นให้ได้ยินทุกครั้งว่าทำไมแกไม่มีแฟนเสียที ไม่อยากให้แกค้างเติ่งอยู่บนคานคนเดียว"

หุย... แม่พูดไว้ตอนไหนเนี่ย ทำไมฉันไม่เคยได้ยิน

"แม่ดีใจถ้าดีจะมีแฟน แต่คงไม่ดีใจแน่ถ้ารู้ว่าพี่ตะเอาอีเมลเอารูปดีไปเรหาคูอย่างนี้ เอาไปได้ยังไง เห็นหน้าดีชัดหรือเปล่า โอ๊ย อยากจะบ้าตาย" ฉันละอยากทิ้งผมตัวเองประกอบด้วย ถ้าไม่ติดว่ากลัวจะมีเส้นผมหลุดติดมือมา ช่วงนี้ทำงานเครียดๆ ผมยิ่งร่วงง่าย อยู่

"ใจเย็นๆ จงเชื่อใจว่าฉันไม่ฆ่าแก ฉันต้องเลือกรูปที่สวยงามอย่างแน่นอน"

เฮ้อ... ฉันถอดใจที่จะเถียงกับพี่ชายคนนี้แล้วละ ดูน้ำเสียงและหน้าตาพี่ตะสิ มันใจเหลือเกินว่าสิ่งที่ทำลงไปเป็นสิ่งที่ประเสริฐ ถูกต้องเหมาะสมที่สุดแล้ว

"แกไม่ต้องเป็นห่วง จะไปดูรูปกันตอนนี้อยู่ก็ได้นะ รับรองว่า"

ถูกใจ ข้อมูลของแกที่ฉันใส่ไว้ก็ดีเลิศ ไม่ทำให้แกขายหน้าแน่ๆ"

"ไม่เอา ตีจะไปอาบน้ำนอนแล้ว กลับบ้านมาเหนื่อยๆ นึกว่า
จะได้พักผ่อน ดันต้องมาเจอเรื่องเพี้ยนๆ แบบนี้อีก"

"แล้วพรุ่งนี้ไปไหนหรือเปล่า"

"เปล่า ทำไม"

"จะให้เปิดอีเมลของแก ฉันจะตอบอีเมลของคนที่ส่งข้อความ
มาทักทายแก"

"โอ้ยยยย... ไม่ต้องเลย" ฉันกรี๊ดร้องแล้วคว้ากระเป๋า ลุกขึ้นยืน

"แกจะเปิดให้ดูดีๆ หรือว่าจะให้ฉันแกะเข้าไปเอง แกก็รู้ว่าฉัน
ทำได้"

รู้... ว่าทำได้ พี่ตะเป็นโปรแกรมเมอร์ เขียนโปรแกรมสร้างเว็บไซต์
บางที่ก็รับจ๊อบเขียนเกมออนไลน์ ว่างๆ ก็เข้าไปล้วงแคะแกะเกาข้อมูล
นั่นนี่ในอินเทอร์เน็ตเป็นประจำ กับอีแค่ทหารหัสผ่านเข้าเช็คฟรีอีเมล
ของน้องสาวที่ไม่ลืกลับซัซซ้อณแถมยังเคยใช้คอมพิวเตอร์เครื่องเดียว
กันมาก่อน ทำไมจะทำไม่ได้

"นี่ฉันให้เกียรติแกแล้วนะ"

"ก็ได้" ฉันกระแทกเสียงใส่แล้วก้าวฉับๆ เข้าห้องนอนของตัวเอง
ระหว่างนั้นยังอุตสาหได้ยินเสียงพี่ตะดังไล่หลังมา

"ขอบใจมากน้องรัก ฉันกับจุ่มจิมจะไม่ลืมพระคุณแกเลย"

โอ้ย... อยากจะบ้า วันนี้เป็นวันอะไรของฉันเนี่ย

บทที่ 2

ปกติแล้วเวลาแปดโมงกว่าๆ ของเช้าวันเสาร์อาทิตย์ที่ไม่ต้องออกไปทำงานเป็นช่วงเวลาที่ฉันชอบที่สุด ฉันชอบความรู้สึกที่สะดุ้งตื่นขึ้นมาแล้วยังสามารถชุกหน้าลงกับหมอนและหลับต่อไปได้อีกนานเท่าที่ต้องการ แต่เสียงเอะอะโครมครามที่หน้าประตูห้องในตอนนั้นทำให้ไม่อาจทำตามหัวใจต้องการได้ นึกห้องนะโมให้ถึงร้อยจบเพื่อข่มใจไว้ไม่ให้คว้าอะไรสักอย่างออกไปแพนทาลพีชายตัวดี

"ติดตื่นได้แล้ว แกจะนอนกินบ้านกินเมืองหรือไง"

ฉันถอนหายใจยาวเมื่อห้องนะโมครบจบสุดท้ายแล้วลุกไปเปิดประตูห้อง

"หยุด" ฉันว่าเมื่อเห็นพี่ตะตั้งท่าว่าจะพูดอะไรสักอย่าง "ขอไปล้างหน้าแปรงฟันก่อน"

พูดจบก็เดินตรงไปที่ห้องน้ำ ไม่สนใจว่าพี่แกจะทำท่าพิศพิศยังไง ระหว่างแปรงฟันก็อดนึกสงสัยไปด้วยไม่ได้ว่าเว็บไซต์ที่ว่าจะมีอะไร ทำไมพี่ตะถึงได้จริงจังนัก นี่ถึงขนาดตะโกนบอกว่าเตรียมกาแฟและอาหารเข้าไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ฉันจะได้ไม่ต้องเสียเวลาทำเอง

หลังจากพยายามถ่วงเวลาการทำภารกิจในตอนเช้าให้นาน... ยืดขาด... สุดๆ แล้ว ฉันก็เดินเอื่อยๆ มาในที่เก้าอี้ข้างโต๊ะทำงานของพีต๊ะ

พี่ชายของฉันปรายตามองค้อนๆ มา ปากก็งม้งกับตัวเองแต่ฉันได้ยินชัด "ลีลาเหลือเกิน พาสเวิร์ดล่ะ"

เฮอะ... ฉันย่อหน้าจมูกให้ทีหนึ่งแล้วบอกรหัสผ่านให้พีต๊ะตามตรงในใจคิดว่าแล้วว่วันจันทร์จะแอบไปเปลี่ยนใหม่ พีต๊ะพิมพ์ก็อกแก๊กอะไรไปแล้วหน้าจอกก็ขึ้นเว็บไซต์อีเมลส่วนตัวของฉัน เห็นแวบๆ ว่ามีอีเมลฉบับใหม่เข้ามาอีกไม่น้อยเลย น่าจะเท่ากับเมื่อวานได้ พีต๊ะอมยิ้มกับตัวเลขนั้น

"อืม เนื้อหอมเหมือนกันนี่"

"เนื้อหอมตรงไหน ก็พีต๊ะบอกเองว่าสมาชิกเครือข่ายมีตั้งเยอะตั้งแยะ ประกาศหาคุณไปแล้วก็ต้องมีผู้สืบทอดว่าส่งข้อมูลของสมาชิกในสายมาเก็บคะแนบบ้างล่ะ"

ก็เหมือนกับที่พีต๊ะกำลังใช้อีเมลของฉันตอบทุกคนกลับไปแบบไม่พิจารณาอะไรเลยนั่นแหละ... ฮี...

"นี่ขนาดลบทิ้งไปตั้งเยอะ จำได้มั๊ยว่าที่ฉบับ" พีต๊ะไม่สนใจคำก่อนแคะของฉัน

"ยี่สิบมั้ง" ฉันตอบหัวนๆ

"น่าเสียดาย คราวหน้าคราวหลังแกอย่าได้ทำอะไรไม่คิดอย่างนี้อีกนะ"

โห... พีต๊ะเล่นพูดเสียงนึ่มๆ ให้ฉันรู้สึกว่าได้เผลอทำความผิดครั้งใหญ่หลวงเลยนะเนี่ย

"พีต๊ะ" ฉันเสียงเข้มขึ้นมาทันทีอย่างไม่ยอมแพ้ "ตกลงจะเอาคะแนนจากอีเมลของตีหรือเปล่า"

"หึ" พี่แหย่นจมูกใส่ ไม่พูดอะไร หันไปหมกมุ่นอยู่กับรายละเอียด

ในอีเมลแนะนำตัวของชายหนุ่มแต่ละฉบับ

ใจฉันนะไม่อยากจะยุ่งกับเรื่องพวกนี้เลยจริงๆ... เสียเวลาเสียสายตาซะมัด แต่ก็ไม่อาจวางใจปล่อยให้พี่ตะตอบอีเมลเอาคะแนนตามลำพังได้ อย่างน้อยฉันก็ควรได้รู้บ้างว่าพี่ตะส่งข้อความตอบไปว่ายังไง ทำให้ฉันเสียหายมั๊ย โชคดีที่พี่ตะยังพอรักษาหน้าของน้องสาวที่พี่แสบอกว่ารักนักรักหนอยุ่ จึงตอบไปอย่างกลางๆ อืม... จะว่าไปแล้วการสุมหัวอ่านคุณสมบัติแล้ววิจารณ์ผู้ชายแต่ละคนก็เพลินดีเหมือนกันนะ

"ปิ้งใครบ้างรีเปลา" มีตอนหนึ่งที่พี่ตะถาม

"ไม่อะ" ฉันตอบแบบไม่ต้องเสียเวลาคิดนาน

"คนนี้ก็หล่อใช้ได้นะ" พี่ตะชี้ชวน

"นี่นะหล่อ พี่ตะไปเห็นนายแบบในสังกัดของดีก่อนดีกว่า พวกนี้นะไม่ได้ชี้เล็บ อีกอย่างเห็นแค่ภาพนิ่ง ตัดต่อมาหรือเปล่าก็ไม่รู้"

"เออ ลืมไปว่าแกสวยเลือกได้" พี่ตะประชด เจ็บได้สักพักก็เอะอะอีก "เอ๊ะ... เกริกก้อง ชื่อคุ้นๆ ใช่แล้ว คนนี้นั้นรู้จัก เคยไปมีตติ้งของเว็บด้วยกัน ตัวจริงสูง หน้าตาดี นิสัยพอคบได้ สนมั๊ย"

ฉันส่ายหน้าดิ "พี่ตะจะตอบเมลเอาคะแนนก็ตอบไป ไม่ต้องยึดเยียดหรือบังคับให้ตีไปเจอใครเลย"

พี่ตะทำเสียงจิกจิกอย่างไม่สบอารมณ์แต่ก็ไม่ว่าอะไร ก้มหน้าก้มตาก็อบข้อความที่ส่งไปให้คนก่อนๆ เอามาใส่ในอีเมลสำหรับตอบนายคนนี้ ระหว่างนั้นฉันก็พิจารณารูปของนายเกริกก้องไปพลาง

เขาก็หน้าตาดีทีเดียว ภาพที่ส่งมาด้วยสายตาของคนทำงานแบบฉันนั้นดูออกว่าไม่ได้ผ่านการตัดแต่งหรือฟิงพามีดหมอที่ชื่อโฟโต้ช้อปแต่อย่างใด แต่ก็น่าแปลกใจนะ อายุก็ไม่ใช่น้อย สามสิบกว่าแล้ว ทำไมไม่ยังหลุดรอดมาจนถึงขั้นต้องเรหาคูรักรักทางอินเทอร์เน็ตได้ล่ะ มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า...

"ดี ดี" กำลังคิดอะไรเพลินๆ พี่ตั้มก็สะกิดอีก "คนสุดท้ายนี่ก็หน้าตาดีนะ"

ฉันปรายตามองอย่างเสียไม่ได้ เห็นภาพขนาดเท่าโปสเตอร์บนหน้าจอแล้วก็เห็นด้วยกับพี่ตั้มแหละ ถึงจะชอบทำอะไรให้ขุนเคืองใจบ้าง ฉันก็ยอมรับว่าพี่ตั้มมีรสนิยมไม่เลว สมกับเป็นพี่น้องคลานตามกันมา

"ชื่อวีรพล อายุมากกว่าแปดปีหนึ่ง เพิ่งเรียนจบกลับมาจากอังกฤษ หน้าตาดีขนาดนี้ทำไมถึงอยากเป็นแฟนกับแหวะ" ประโยคสุดท้ายของพี่ตั้มทำให้ฉันจุกก็

"พี่ตั้ม จะสนใจหาเหตุผลทำไมว่าใครอยากเป็นแฟนใคร มีแต่พวกส่งหวานๆ มาทั้งนั้น" ฉันกัดฟันพูด พี่ตั้มเลยหัวเราะเสียงดัง รีบบอกว่าล้อเล่นแล้วไม่พูดอะไรอีก

ฉันพิจารณาผู้ชายคนสุดท้ายอีกที รู้สึกคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน หรือจะเป็นพวกนายแบบในสังกัดโมเดลลิงที่เจ๋งๆ หน่อยๆ ให้นำมาถ่ายแบบโฆษณาอยู่บ่อยๆ

นั่นนะสิ หน้าตาก็ดี คุณสมบัติก็เด่น นึกอะไรอยู่ว่าถึงมหาตุที่เว็บไซต์นี้...

"คนที่ส่งเมลมาแนะนำตัวกับแกดูดีน่าสนใจตั้งหลายคน ถ้าเกิดเปลี่ยนใจคิดอยากนัดเจอใคร ฉันแนะนำนายเกริกก็อ้อกับคนสุดท้ายนี่นะ"

พี่ตั้มพูดอีกเหมือนย้ำคิดย้ำทำ ฉันเลยได้แต่พยักหน้าหงึกหงักไปอย่างนั้น พอพี่ตั้มจัดการตอบอีเมลรักๆ ของฉันเสร็จก็ออกจากโปรแกรมแล้วหันไปเปิดโปรแกรมงานพร้อมๆ กับเข้าห้องเซตคุยกะอะไรจุกจิกกับพี่จุ่มจุ่มต่อ ฉันเลยมีเวลาไปทำโน่นทำนี่ส่วนตัวได้เสียที

เช้าวันจันทร์ฉันไปทำงานด้วยความรู้สึกที่ไม่ปกติสักเท่าไร ทั้งๆ

ที่สถานีรถไฟฟ้าก็ยังคงแน่นเหมือนเดิม มีละครชีวิตฉากต่างๆ แสดงให้เห็นเหมือนเดิม แต่ที่รู้สึกแปลกไปอาจเป็นที่ตัวฉันเอง ก็ตั้งแต่รู้ว่าถูกพี่ชายคนดีเอารูปและข้อมูลส่วนตัวไปประกาศหาคุณในอินเทอร์เน็ตฉันก็เกิดอาการระแวงไปหมดว่าจะมีใครเปิดเว็บไซต์ที่ว่าไปเห็นเข้าแล้วจำเอามาหักให้ได้ாய

โชคดีที่ไม่มีเหตุการณ์ชวนระทึกเกิดขึ้น ฉันเดินทางถึงออฟฟิศตรงตามเวลาเช้างานเบีะๆ

"น้องตี เข้านี้งดประชุมนะจ๊ะ แต่ไม่รู้ว่าจะเลื่อนไปตอนบ่ายหรือเปล่า" พี่ลูกโป่งโฉบเข้ามาบอก "เจ็องุ่นโดนคุณยอดเรียกเข้าพบด่วนไม่รู้มีเรื่องอะไร"

อึย... เครียดแทนเจ็องุ่นเลยนะนั่น

'คุณยิ่งยศ' หรือ 'คุณยอด' เจ้าของบริษัท อายุสี่สิบกว่าแล้ว เป็นหนุ่มใหญ่ที่มีระดับไฟในกายแรงลุกโชนอยู่ตลอดเวลา มีความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างเต็มเปี่ยม และคาดหวังว่าลูกน้องทุกคนแม้แต่พนักงานปลายแถวอย่างฉันจะต้องมีคุณสมบัติไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตัวเอง ปกติคุณยอดก็เรียกเจ็องุ่นและพวกหัวหน้าเข้าประชุมอยู่เป็นประจำ แต่ไม่ค่อยจะเรียกด่วนแต่เข้าแบบนี้ นี่แสดงว่าต้องมีอะไรแน่ๆ แต่ช่างเถอะ... เดี่ยวเจ็องุ่นออกมากรู้กัน ตอนนี้ควรเลิกนินทาเจ้านายได้แล้ว ถึงจะแค่นี้ใจก็ตาม

ฉันสลัดความฟุ้งซ่านทิ้ง เดินไปที่โต๊ะ เก็บกระเป๋า เปิดคอมพิวเตอร์ เปิดโปรแกรมโหลดอีเมลงานและส่วนตัวตามปกติ เซ็นเตอร์ออฟฟิศปิดเน็ตเวิร์กต่อทโออาร์จียังทำหน้าที่สื่อความรักเหมือนเดิม ฉันไม่ได้เปิดดูหรือลบทิ้งแต่อย่างใด ปล่อยเอาไว้ก่อนเพื่อพี่ตีจะอยากได้คะแนนเพิ่มสักห้าคะแนนสิบคะแนน แต่เรื่องที่จะให้ฉันตอบกลับเอง รับผิดชอบ หรือรับเป็นแฟนกับหนุ่มคนไหนล่ะก็ ขอบายก่อนนะ

พอเคลียร์อีเมลต่างๆ เสร็จแล้วฉันก็หันมาจัดการงานค้างคาทั้งหลาย แล้วก็เพลินกับมันจนใกล้เที่ยง เจ็องุ่นก็เดินออกมาจากห้องคุณยอด หอบเพิ่มเอกสารเต็มอ้อมแขนดูพะรุงพะรัง ท่าทางจะได้รับมือบหมายงานมาไม่น้อย

"ทุกคน... กินข้าวเที่ยงเสร็จแล้วมีประชุมระยะ 'ไม่ได้ดั่ง' เธอว่าแล้วเดินสะบัดกันเข้าคอก เอ๊ย เข้าโต๊ะส่วนตัวที่มีฉากกัน

ฉันหันไปมองที่ลูกโป่งที่นั่งโต๊ะข้างๆ แล้วยกไหล่ ถึงไม่พูดอะไร เราทั้งคู่ก็รู้ว่าจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจรับงานหนักกันได้แล้ว...

"วันจันทร์หน้าจะมีพนักงานใหม่มาอยู่กับทีมเราหนึ่งคน"

ทุกคนทำหน้าที่แปลกใจกันที่จู่ๆ ก็มีสมาชิกเพิ่มโดยไม่มีใครระแคะระคายมาก่อน

"ลูกโป่งเป็นคนแนะนำสอนงานเขานะ"

พอที่ลูกโป่งรับคำ เจ็องุ่นก็ส่งปีกเอกสารให้ช่วยกันแจกจ่าย ปากก็ว่า "ฝ่ายบุคคลแจ้งให้ทุกคนไปไหวตเลือกวันและสถานที่ที่อยากไปเที่ยวตอนปลายปีได้ภายในอาทิตย์นี้ คุณยอดอนุมัติงบแล้ว"

มีเสียงฮือฮาอย่างยินดี ก่อนจะกลายเป็นเสียงครางฮือเมื่อได้ยินประโยคถัดไป

"แต่ว่าตั้งแต่ตอนนี้ไปจนถึงปีใหม่ที่ร่างกายให้พร้อม ห้ามป่วย ห้ามตาย เดือนหน้าจะมีงานเปิดตัวสินค้าสามเจ้า เดือนต่อไปอีกห้าเจ้า เจ็แบ่งงานให้แล้ว ส่วนนี้..." แล้วเจ็องุ่นก็หยิบกระดาษออกมาอีกปีก ไม่สนใจเสียงร้องครางระงมของลูกน้อง รู้สึกว่าเสียงของที่ลูกโป่งจะดังกว่าเพื่อนเพราะได้รับงานเพิ่มเป็นสองเท่า ทั้งงานตัวเองและงานของพนักงานใหม่ "ลูกคำรายใหม่เป็นเพื่อนของคุณยอด ใครเคยได้ยินชื่อเว็บไซต์คิวปิดเน็ตเวิร์กดอทโออาร์จีบ้าง"

"เฮ้ย" ฉันผลออูทานดังลั่น ทุกคนหันมามองฉันเป็นตาเดียว

"รู้จักเว็บนี้หรือไง" เจ็องุ่นถาม

"เปล่าค่ะ ไม่ค่ะ" ฉันทรีบสายหน้าปฏิเสธแล้วก้มหน้างุด ฉันทไม่รู้จักจริงๆ นะ ไม่เคย ไม่เคยเปิดเข้าไปในเว็บไซท์ที่ว่าเลย

"แล้วร้องเหมือนโดนผีเข้าทำไมยะ" เจ็องุ่นจิกกัดทำให้รู้สึกเจ็บๆ คันๆ ตามประสาแล้วหันไปรวเรื่องงานต่อ "เจ้าของอยากจัดงานเปิดตัวเว็บไซท์อย่างเป็นทางการ แต่จริงๆ แล้วเว็บนี้ก็เปิดให้บริการมาได้พอสมควร เป็นที่นิยมมากในกลุ่มหนุ่มสาววัยทำงานที่อยากมีแฟนแต่ไม่มีเวลาหา งานครั้งนี้นอกจากจะเป็นการเปิดตัวเว็บแล้ว ยังมีการแนะนำภารกิจใหม่คือเครือข่ายผู้สื่อรักและประกาศผลผู้สื่อรักดีเด่นในวันวาเลนไทน์ปีหน้า ถ้างานนี้ออกมาเป็นที่พอใจของลูกค้า บริษัทของเราก็จะได้จัดกิจกรรมให้เขาต่อเนื่อง อย่างน้อยๆ ทกเดือนถึงหนึ่งปี"

ฉันทอยากจะร้องให้ให้น้ำตาท่วมห้องนี้จริงๆ

ความหวาดวิตกกกลัวเพื่อนๆ จะรู้และแซวฉันเรื่องเว็บไซท์ควิพิดเน็ตเวิร์กผสมกับงานโครมใหญ่ที่เจ็องุ่นทุ่มใส่ทำให้ฉันรู้สึกเครียดสมาธิแตกกระเจิง ทำงานได้แบบกระท่อนกระแท่นมากกว่าจะเสร็จก็ปาเข้าไปเกือบสองทุ่มได้ แต่ถึงยังทำไม่เสร็จฉันก็อยู่ไม่ไหวแล้วอยากกลับบ้านไปแก้ผ้า เปิดน้ำฝักบัวรดใส่ตั้งแต่หัวจรดเท้าให้สมองโล่งๆ หลังจากนั้นก็จะนอนให้หลับสนิท เพื่อที่ตื่นขึ้นมาแล้วได้พบว่าเรื่องที่พีต๊ะทำไปด้วยความหวังดีกับฉันเป็นแค่ความฝันเกือบๆ ร้ายเรื่องหนึ่งเท่านั้น

สถานีรถไฟฟ้าที่สยามในเวลาสองทุ่มกว่าๆ ยังเต็มไปด้วยฝูงคนไม่ต่างจากช่วงเวลาเลิกงานตอนเย็น ถึงจะเหนื่อยยังไงฉันก็ยอมเบียดแทรกตัวเข้าไปยืนในขบวนรถ เพราะถ้าหวังจะได้ที่นั่งล่ะก็ สี่ทุ่มหรือเที่ยงคืนจะได้ไปหรือเปล่ายังไม่แน่ใจเลย ลู๊ทยืนไปอีกนิตก็พอมที่นั่ง

แล้ว และก็เป็นที่คิดไว้ เมื่อถึงสถานีโศกผู้โดยสารเกือบครึ่งขบวน
กรูออกไป ส่วนหนึ่งฉันว่าคงเพราะสถานีนี้เชื่อมต่อไปที่รถไฟฟ้าใต้ดิน
ใต้กระมัง

"สวัสดีครับ"

ใครบางคนเอ่ยทักทันทีที่ฉันนั่งเรียบร้อยแล้ว พอหันไปมองก็เห็น
ว่าเป็นคนที่เดินตามมานั่งข้างๆ กัน

"เจอกันอีกแล้วนะครับ"

เราเคยเจอหรือรู้จักกันมาก่อนหรือ

ฉันหรือตามองหน้าเขาอย่างงงๆ คຸ້นๆ หน้านะเนี่ย

"งานเล็กดีกนะครับ" เขาพูดซ้าๆ แล้วยิ้มให้ ริมฝีปากที่ยกขึ้น
นิดๆ เห็นเขี้ยวที่มุมซ้ายดูเท่อย่างบอกไม่ถูก หน้าตาหล่อเหลาเหมือน
นายแบบสักคนที่เพิ่งหลุดออกมาจากหน้านิตยสาร

เอ๊ะ... มีเขี้ยว

อ้อ... พระเจ้าจอร์จ ช่วยซารา เอ๊ย อติมาด้วย

"เฮ้ย" ฉันอุทานแล้วลุกขึ้นยืน ตั้งใจว่าจะรีบเดินหนี แต่นาย
นั่นคว้าข้อมือฉันไว้ได้ก่อน

"จะไปไหนคุณ ไหนว่าอยากรู้จักผมไง"

ฉันอยากรู้จักนายตั้งแต่เมื่อไร... แค่อบดู ไม่ใช่... แค่อ้างดูจาก
หวานๆ แบบเอาจริงเอาจังจนจับได้ครั้งเดียวเองนะ

"นี่ก็ได้มาเจอกันแบบตัวเป็นๆ แล้ว ไม่ต้องคุยกันผ่านทาง
อินเทอร์เน็ต"

"คะ...คุณ...คุณว่าอะไรนะ" ได้ยินคำพูดแบบนี้ ฉันยิ่งงงหนักขึ้น

"นั่งลงก่อน คุณคนมองกันใหญ่แล้ว" นายหน้าหล่อเตือน ฉัน
ถึงสำนักได้ว่าข้อมือฉันยังถูกเขาจับอยู่

ฉันทรุดตัวลงนั่งแล้วบิดข้อมือออก เขาก็ปล่อยแต่โดยดี

"เราเคยคุยกันผ่านเน็ตด้วยหรือ ตั้งแต่เมื่อไร" ฉันรีบถามอย่าง

สงสัย

"ผ่านฟอร์มของเครือข่ายผู้สื่อรักเมื่อสองวันก่อนไง"

"พระเจ้าจอร์จ...จ...จ" ฉันร้องออกมาดังลั่น ไม่ใช่แค่ในใจเหมือนทุกครั้ง ไม่สนแล้วว่าจะมีใครมองมาที่ฉัน เอ่อ รวมทั้งเขาด้วยหรือเปล่า

"ไม่คิดเลยว่าเราจะได้เจอกันเร็วขนาดนี้ ยังไม่ได้ส่งจดหมายนัดแนะกันเลย เอ... เจอกันโดยบังเอิญแบบนี้ผู้สื่อรักของคุณจะได้แต้มสะสมเพิ่มขึ้นหรือเปล่านะ"

เขาว่าซ้ำๆ แต่เขายังพูดฉันยิ่งหุ้อือตาลาย ปากสั่น ตัวชา น้ำลายพุ่มปาก เอ่อ... ยังไม่ถึงขนาดนั้น แต่รู้สึกเหมือนกำลังล้าล้า น้ำลายพูดอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งเอ่อๆ ทำตาขวางไปจนถึงสถานีปลายทางแล้วตัดสินใจเด็ดขาดว่าเป็นไงเป็นกัน ยังไงฉันก็ต้อง...หนี่...หนี่สถานเดียว หนี่ไปให้พ้นจากเรื่องบ้าๆ เดี่ยวนี้เลย

ฉันลุกขึ้น เดินเร็วๆ จนเกือบเป็นวงออกไปจากขบวนรถทันทีที่ประตูเปิดออกแล้วรีบปะปนไปกับกลุ่มคนที่ถึงจะไม่เยอะเท่าตอนเช้า แต่ก็พอหลบเลี่ยงได้ เคยออกประตูทางขวาก็เปลี่ยนมาทางซ้าย เดินอ้อมหน่อยก็ยอม

ถึงบ้านแล้วที่โต๊ะยังไม่กลับ ฉันตรงดิ่งไปที่โต๊ะวางคอมพิวเตอร์ทันที ล้มเลิกความตั้งใจที่จะมาซดสีจิววรรณตัวเองไปก่อน ตอนนี้นั้นฉันอยากรู้มากกว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ฉัน เอ๊ย พี่โต๊ะตอบอีเมลเขาไปว่ายังไง และพี่โต๊ะเอารูปและข้อมูลของฉันแบบไหนไปประกาศ

แค่แบบเดียว... ฉันก็เจอสิ่งที่ต้องการแล้วเพราะพี่โต๊ะตั้งเว็บไซต์นี้ไว้ให้ขึ้นเป็นหน้าแรกทันทีที่เปิดโปรแกรม เท่าที่ดูก็เป็นเว็บไซต์ที่ออกแบบมาอย่างน่ารัก สีสนสดใสไม่แสบตา กราฟิกพอประมาณ ไม่มีลูกเล่นเยอะเยะจนดูรุงรังเหมือนเว็บไซต์วัยรุ่นบางเว็บ และระบบค้นหาใ้ใช้งานง่ายมากๆ

โอ... ใช้เวลาหาไม่นาน... ระบบค้นหาใช้งานง่าย...!!!!

ถ้าอย่างนั้นคุณยอด เจ็องุ่น หรือใครที่จะดูแลลูกค้ารายนี้และต้องเข้ามาศึกษาข้อมูลก็มีโอกาสมากสินะที่จะเห็นว่า มีประกาศหาคุณของ ฉันอยู่บนเว็บนี้ด้วย

โอย... ตายๆๆ ฉันต้องทำยังไงถึงจะลบข้อมูลของฉันออกจากหน้าเว็บได้ละเนี่ย

พีตี้... มีพีตี้คนเดียวที่จัดการได้ และนี่มันก็โหมงก็ยามแล้วทำไมพี่ชายฉันยังไม่กลับบ้านอีก ไม่ห่วงน้องสาวคนเดียวคนนี้ง่ายเลย ฉันเริ่มคิดอย่างพาลๆ เพราะจริงๆ แล้วตั้งแต่เราสองพี่น้องหอบหิ้วสัมภาระมาเรียนหนังสือมาทำงานกันในกรุงเทพฯ และมีที่ท่าว่าจะปักหลักเนาเนาอยู่ที่นี่ จนพอกับแม่ต้องลงทุนดาวน์ทาวน์แฮร์สหลังนี้ให้อยู่ด้วยกัน พีตี้กับฉันก็ต่างคนต่างอยู่ ใครจะกลับบ้านเวลาไหนหรือไปค้างคืนที่อื่นก็ไม่เคยมีใครว่าใคร และฉันก็ไม่เคยกลัวว่าจะมีใครย่องเข้ามาเลย เพราะถึงแม้ว่าที่นี่จะไม่ใช่มุมบ้านระดับทรูหราไฮโซ แต่ก็มีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดี มีรั้วรอบขอบชิด มีเพื่อนบ้านที่รู้จักและช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่กันเป็นอย่างดี

โอย... ฉันเริ่มคิดฟุ้งซ่านไปใหญ่แล้ว กลับมาคิดสิว่าจะทำยังไงให้พีตี้กลับมาไวๆ... ฉันรีบเตือนตัวเองแล้วตัดสินใจกดโทรศัพท์ที่ไปหา ได้ความว่าพีตี้ออกไปกินข้าวเย็นกับพีจุ่มจิม

"กลับบ้านได้แล้ว ตีมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย" ฉันว่าเสียงเครียดไม่ยอมฟังเหตุผลหรือเสียงอแงจากพีตี้เลย จนพีตี้ต้องรับปากว่าจะรีบกลับ

ระหว่างรอพี่ชายที่แสนดีกลับมา ฉันก็เปิดอีเมลแนะนำตัวของชายหนุ่มทั้งหลาย อายากรู้ว่าคนที่ฉันเจอตัวเป็นๆ แบบไม่นัดหมายนั้นคือใคร

อืม... นายคนนี่นี่เองที่พีตี้บอกว่าน่าสนใจ จากรูปถ่ายและเห็นตัวเป็นๆ แล้วก็หน้าตาดี รูปร่างสูงเด่น แข็งแรงสมส่วน ดูมีเสน่ห์

มากมาย แล้วทำไมถึงอยากเป็นแฟนกับฉันหว่า...

ฉันรีบคลิกกลับไปดูหน้าเว็บที่เป็นข้อมูลและรูปถ่ายของตัวเอง อีกรอบ พี่ตั๊วะไม่ได้ใส่ข้อมูลที่โอเวอร์เลยนะ आयुชานามก็ของจริง ไม่มีการแอบเป็นเด็ก รูปที่บอกว่าเลือกมุมที่ดูดีสุดแล้วก็จริง แต่มองด้วยสายตาเป็นธรรมชาติ ยิ่งขี้ขี้ ยิ่งไงฉันก็สวยสู้ผู้หญิงที่เขาออกเมื่อวันก่อนไม่ได้เลย

นายวีรพลคนนี่... มีปัญหาที่สมองหรือเปล่านะ

"พี่ตั๊วะ ทำยังไงถึงจะเอาข้อมูลของดีออกจากเว็บไซด์บ้างๆ นั่นได้" นั่นคือประโยคแรกที่ฉันรวใส่พี่ชายที่แสนดีทันทีที่เปิดประตูเข้ามา พี่ตั๊วะขมวดคิ้ว หน้าขุ่น และทำเสียงจิกจิกใส่ฉันอย่างไม่พอใจ

"ฉันไม่รู้ว่าจะกำลังไม่พอใจอะไร แต่ฉันอยากให้แกถอนคำพูดเดี๋ยวนี้ เว็บคิวปิดเน็ตเวิร์กคอทโออาร์จีไม่ใช่เว็บไซด์บ้างๆ"

โห... พี่ตั๊วะเล่นซะเครียดเลย

"ก็ได้ ไม่ใช่เว็บบ้าง แต่มันกำลังจะทำให้ดีเป็นบ้าง"

"พูดเวอร์ไปแล้ว"

"ไม่เวอร์... รู้มั้ยว่าตอนนี้ที่ทำงานของดีรู้จักเว็บไซด์นี้กันหมดแล้ว เขามาจ้างให้จัดงานใหญ่โตเพื่อเปิดตัวอย่างเป็นทางการ ใครเวอร์กว่ากันกันแน่"

"งานเปิดตัวอย่างเป็นทางการ โอ... เป็นไปอย่างที่ผมว่าไว้จริงๆ เว็บนี้เชื่อถือได้"

ท่าที่ปลาบปล้ำม เชื่อมั่น หลงใหลเว็บคิวปิดเน็ตเวิร์กของพี่ตั๊วะ ทำให้ฉันรู้สึกเชิงอย่างบอกไม่ถูก ในที่สุดก็ต้องงัดกลยุทธ์เด็ดขึ้นมาสู้

"ดีไม่คิดเลยว่าพี่ตั๊วะจะเห็นเว็บนั้นดีและสำคัญกว่าความรู้สึกของน้องสาวคนเดียว" ฉันว่าเสียงเครือ "จะบอกว่าไม่มีเงินซื้อทัวร์ไปเองก็ไม่ใช่ แคพี่ตั๊วะขอแม่ แม่ก็ให้อยู่แล้ว"

"มันไม่ใช่เพราะฉันไม่มีเงิน แต่การได้รางวัลแบบนี้มันเป็นความ
ท้าทายของชีวิต" พี่ตะเถียงแต่เสียงอ่อยลง

"พี่ตะอยากได้คะแนน ตีก็ยอมให้ทุกอย่าง ที่ไม่ยอมมีแฟนเลย แต่
พอตีขอให้พี่ตะช่วยไม่ให้ตีต้องเสียหน้าหรือโดนเพื่อนล้อแค่นี้ พี่ตะ
ก็ช่วยไม่ได้ พี่ตะใจร้ายที่สุด"

หลังๆ ฉันยิ่งพูดยิ่งอีน น้ำหูน้ำตาไหลแบบไม่ต้องออกแรงเค้น
พี่ตะนั่งอึ้งไปนานเลย และในที่สุดก็ยอม

"ตกลง แต่แกต้อง..."

...

...

...

ไม่มีข้อแม้ก็ไม่ใช่พี่ชายของฉัน...

ฉันตกลงยอมรับเงื่อนไขของพี่ตะอย่างไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่า
ตัดสินใจถูกหรือเปล่า แต่แลกกับการที่ไม่ต้องเห็นประกาศหาคู่ของ
ตัวเองอยู่บนหน้าแรกของเว็บไซต์ก็น่าจะพอคุ้มอยู่

"ต่อไปตีก็ไม่ต้องรับหรือตอบเมลอีกแล้วใช่ไหม"

"ก็แล้วแต่ อยากตอบใครก็ตอบไป ถ้าตอบแล้วฉันก็ได้ทำ
คะแนนเหมือนเดิม" พี่ตะว่าเสียงสับสน คงเสียตายนอกาสที่จะได้แต้ม
สะสมเพิ่ม เพราะพี่แกเคยบอกว่าถ้าเอารูปและข้อมูลส่วนตัวไว้ที่หน้า
แรกได้นานเท่าไร ก็ดึงดูดให้คนสนใจได้มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งฉันก็ไม่
เถียง ขนาดประกาศไปตั้งหลายวันแล้วยังมีลูกค้าใหม่ส่งอีเมลแนะนำ
ตัวมาอยู่เรื่อยๆ เลย

"พี่ตะเลิกหวังคะแนนจากส่วนนี้ได้แล้ว"

"หึๆ แต่ถ้าแกไม่ยอมทำตามที่ตกลงกันไปไว้ ฉันก็จะกลับมาใช้
วิธีนี้หาคะแนนอีก"

"พี่ตะขู่ตีใช่ไหม"

"ไม่ได้ขู่เพีย แต่ทำจริง"

"ใจร้ายที่สุด"

"แกก็ใจร้ายเหมือนกัน รู้ทั้งรู้ว่าพี่ชายแกกำลังทำเต็ม เป็นน้อง
เป็นน้องแทนที่จะช่วยเหลือกัน พอละ... ฉันไม่อยากเล่นบทโศกเหมือน
อย่างที่แกทำ เอาเป็นว่าถ้าแกไม่ยอมทำตามข้อตกลงก็จะได้เห็นดีกัน"
เอ่ยจบพี่ตะโกนสะบัดกันเดินปัดๆ เข้าห้องนอนไป ฉันมองตามแล้วได้
แต่ถอนใจ

เอาเถอะ... จะเป็นยังไงต่อไปเดี๋ยวคงรู้กัน...

ก เอ๋ย ก ไก่... ข ไข่ อยู่ในเล่า... ค ควาย ขึ้นคาน... ฅ หนิง ลักลิวักลิว...
หนึ่งในความกลัวที่ฝังลึกอยู่ในใจหญิงสาวทุกคนก็คือกลัวว่าจะค้างเติ่งอยู่บนคาน
นี่เองเป็นที่มาของคิวปิดเน็ตเวิร์กดอกโออาร์จี เว็บไซต์จัดหาคูที่รับประกันพล
ถ้าไม่พอใจยินดีคืนเงิน!

ด้วยหวังจะได้คะแนนสะสมจากการเป็นผู้สู้อรัก พี่ชายแสนดีเลยขอทำหน้าที่
เป็นกามเทพด้วยการโพสต์ประวัติและรูปถ่ายซึ่งคิดว่าสวยที่สุดเพื่อล่อเหยื่อ เอ๊ย
หาคูให้ทางอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้ขออนุญาตเจ้าตัวลึกลับ

อติมาแทบลมจับเมื่อรู้เรื่อง จำต้องยอมนัดบอดกลุ่มกับสมาชิกในเครือข่าย
แลกกับการให้พี่ชายเอาข้อมูลทั้งหมดของตนออกจากหน้าแรกของเว็บไซต์
ซึ่งคู่แต่แต่ละคนของเธอหากันก็ยากได้เสียทีไหน แต่พอเจอคนที่เข้าท่าหน่อย
ก็ดันกลายมาเป็นเพื่อนร่วมงานคนใหม่ซะงั้น

โธ่เอ๊ย... ยังไม่อยากทำให้ใครรู้โดยเฉพาะพวกที่ทำงาน ถ้าความลับเรื่องที่เธอประกาศหา
(ถึงเธอจะไม่เต็มใจก็เถอะ) ทางอินเทอร์เน็ตแตกขึ้นมา เธอจะใช้ชีวิตในสังคมปกติเช่นต่อไปได้อย่างไร
พระเจ้าจอร์จ! ช่วยซาร่า เอ๊ย อติมาด้วย!

ความรู้สึกลึกลับ... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ
ISBN 978-611-06-0110-8
9 786110 601108
ราคา 139 บาท